

YOUNG ADULT

TEREZA BARVÍKOVÁ

LÁSKO HLEDÁCI

ZRÁDNÁ VRTKAVOST SRDCE

ROMANTIKA

COSMOPOLIS

TEREZA BARVÍKOVÁ

LÁSKO
HLEDACI

ZRÁDNÁ VRTKAVOST SRDCE

© Grada Publishing, a. s.
Text © Tereza Barvíková

*Tato kniha je věnována
Michalu Markovi –
mé spřízněné duši.*

OBSAH

	Předmluva	7
Kapitola 1.	První polibek	9
Kapitola 2.	Skřítek v kuchyni	17
Kapitola 3.	Zrádná vrtkavost srdce	26
Kapitola 4.	Veletrh vysokých škol	46
Kapitola 5.	Láskohledač v šatech	57
Kapitola 6.	Den děkuvzdání	81
Kapitola 7.	Pohlcovači	101
Kapitola 8.	Neviditelná	117
Kapitola 9.	Volba	134
Kapitola 10.	P(ra)les	142
Kapitola 11.	Svět láskohledačů	162
Kapitola 12.	Neklid	181
Kapitola 13.	Konce	192

PŘEDMLUVA

„Co to děláte? Né, to nesmíte!“ křičel modrošedý létající skřítek. Nikdo ho ale neposlouchal.

Muž se ženou se hádali dál a stvoření jako by v pokoji ani nebylo. Televize vypnutá, rádio nehrálo a ani se z pokojů neozýval dětský pláč. Pouze slova manželů létala obývacím pokojem. Přesto však malou bytost nikdo neslyšel.

Béžové zdi krásného bytu byly posázeny fotografiemi ve zlatých rámech. Nad útulně vyhlížející pohovkou visel obraz táhnoucí se přes čtvrtinu zdi. Obraz poskládaný z tisíce kousků. To puzzle spolu skládali vážně rádi. Atmosféra houstla a vzduch páchl sírou. Byly ty jiskry skutečné, nebo je viděl jen bezmocný přihlížející?

„Tak si běž!“ vykřikla pobledlá žena a křečovitě si svírala zápěstí.

Skřítek nechápal, co se děje. Vždyť si byli souzeni. Znali se už tak dlouho a vždycky spolu zářili štěstím. Co se najednou stalo? Proč tak znenadání? Vší silou strčil do společné fotografie, která teritoriálně stála na skřínce vedle hudebního přehrávače a svíček. Sklo se rozletělo na kousíčky, ale oni si toho ani nevšimli.

Žena vzala vázu a hodila ji po manželovi. Ten si zakryl obličej předloktím, ale předmět ho stejně minul a roztříštil se o topení. Vtom se nad skřítkem objevila tajemná černá koule, nepopsatelně nehmotná, a skřítek odvrátil zrak od páru.

„Co tady chcete? Vy byste tady být neměli...“ začal skřítek a chtěl zmizet, ale bylo pozdě.

KAPITOLA 1.

PRVNÍ POLIBEK

Mariana stála před brankou, plně odhodlaná vykročit vpřed. Kotníky se jí klepaly a jen čekala, kdy sebou sekne na zem.

„Pojď. Chytám tě,“ vyzýval ji Jakub, v jehož očích se třpytily malé jiskřičky pobavení. Jednu nohu položila nejistě na led a rychle k ní přitáhla i tu druhou. Trochu zaškobrtla, ale udržela rovnováhu. Mezitím kolem prošla desítka lidí. Jakub nabídl ruku a ona ji pevně chytila.

„Tak. A teď už tě nikdy nepustím.“

Snažil se mluvit vážně, ale koutky mu roztomile cukaly. Usmála se na něj, aniž by postřehla, že bruslí. Dokázala to. Nemohla tomu uvěřit. Odtrhla oči od svého přítele a shlédla dolů na brusle. To se však ukázalo jako chyba. Vmžiku seděla na zadku a Jakub jí pomáhal zpět na nohy.

Oba se Marianině nešikovnosti chichotali jako malí a postupně si ji Jakub přitahoval co nejbližší k sobě. Jeden pramínek vlasů měla přehozený z levé strany na pravou, vrátil ho na správné místo a zadíval se jí přitom hluboce do očí.

„Jsi krásná,“ řekl a vzápětí si vyměnili nesmělý polibek. V tu chvíli si Mariana uvědomovala víc než kdy jindy jednu důležitou věc – že je zamilovaná.

Před domem se ještě rozloučili a pak zamířil Jakub na autobusovou zastávku. Mariana se otočila ke dveřím rodinného domu, který holky Svatouškovy podědily po mamčině babičce. Když vešla dovnitř, zula si boty, pověsila podzimní kabát na věšák, brusle odložila do botníku a znovu si přehrávala svůj první opravdový polibek.

Ještě plná dojmů prošla kolem kuchyně a odploužila se rovnou do obývacího pokoje.

„Nevím, co mám dělat (fňuk),“ ozýval se povědomý zastřený hlas. Škvírou mezi dveřmi zahlédla Mariana otlý obličej tety Silvie, jedné z máminých dobrých přítelkyní.

„Kristýno, já už (fňuk) na to (fňuk) nemám nervy,“ vycházelo zpoza nedovřených dveří pokoje. Mariana se chtěla s tetou pozdravit, ale zrovna ve chvíli, kdy chytala za kliku a začala zdravit („Ahoj te...“), vykročila z obýváku paní Svatoušková, Marianina máma, a zavřela za sebou dveře.

„Ahoj, zlatíčko, jak sis užila bruslení?“ začala velmi pohledná paní, jako by se za zavřenými dveřmi nic nedělo.

„To je teta Silvie? Už zase pláče?“ vyzvíдалa Mariana.

Uslzená k nim chodila Silvie stále častěji. Nikdo, kdo ji znal, nečekal, že by kdy mohla být takhle smutná. Byla to menší oplácaná paní, která se vždy všude objevovala s dobrou náladou. Melírované vlasy, krátké po ramena a sestříhané do podkovy, jí ohraničovaly kulatý obličej. Přestože byla trochu naducaná, měla velmi pěkné rysy. Nosila spíše volné oblečení, ale vždy jí to slušelo, protože měla vážně dobrý vkus, který jí Mariana často záviděla. Ráda ji navštěvovala v obchodě s módou, ve kterém pracovala, ale ještě víc měla ráda její krémovou dýňovou polévku a čokoládový dort. Teta Silvie byla skvělá kuchařka a ještě lepší kamarádka.

Marianina maminka otěhotněla velmi mladá a hned, když to zjistila, vdala se za Marianina otce. Chvíli spolu plánovali budoucnost, ale ještě před narozením holčičky se její otec chopil životní příležitosti a odjel do zahraničí studovat vysokou školu. Ze začátku za nimi jezdil domů pokaždé, kdy mohl. Našel si brigádu a později jim posílal víc peníze než sám sebe. Když zdárně absolvoval na univerzitě, rozhodl se

v zahraničí zůstat a Kristýna Svatoušková se zase odhodlala a podala žádost o rozvod.

Mezi Marianinými rodiči nepanovala zášť ani nenávisť, naopak se při každé otcově návštěvě skvěle bavili. Jen těch návštěv bývá čím dál méně, i když by si Mariana přála opak. Byla však od malička zvyklá žít jen s maminkou, a tak jí nic nechybělo. Nebo to aspoň nedávala najevo. Vždy se totiž našlo dost mužských, kteří nabídli pomocnou ruku. Ať už se jednalo o mamčinu bratry Adama a Dominika, či Silviina manžela Karla.

A právě kvůli Karlovi teď seděla teta Silvie zkroušená vedle v pokoji. Oba se k sobě vždycky chovali hezky. Neměli děti, a tak brali Marianu jako svoji vlastní. Jen to mezi nimi v poslední době trochu skřípalo, ale proč, to už Marianě nikdo nevyšvětlil.

Když se Mariana narodila, nastěhovala se tehdy velmi mladá Kristýna do domu své babičky, který na ni připadl, jakmile zemřela. Dokud babička mohla, starala se o Marianu, zatímco si její maminka dodělávala vysokou školu právnickou. Jakmile si našla práci, babička onemocněla a Kristýna jí její pomoc oplatila. Pečovala o ni až do jejího skonu.

Mariana se nikdy necítila osamělá, protože kolem stále lítalo plno lidí ochotných se o ni starat. Přestože se v kruhu přátel a rodiny vždycky cítila dobře a byla velmi otevřená, v přítomnosti cizích lidí se stáhla do ulity a chovala se odtahitě.

„Běž si udělat něco k večeři a ráno si promluvíme, dobře?“
řekla maminka a otočila se ke dveřím do obývacího pokoje.
„Já se teď musím vrátit za tetou.“

„Dobře.“ Chtěla tetu vidět, ale vždycky poslechla, co si maminka přála. Odešla tedy do kuchyně, namazala si chleba

sýrem a s pocitem rozpolcení si ukusovala. Musela stále myslet na utrápenou tetu a do toho jí v mysli vyvstávaly šťastné myšlenky na Jakuba.

Ráno vstala brzy, přestože nemusela – byla neděle. Nepřevalovala se dlouze v posteli, jak byla zvyklá, ale ble-skurychle se převlékla do tepláků přehozených přes židli a ze skříně vytáhla první triko z nedbale poskládaného sloupce.

Vyřítla se z pokoje a spěchala dolů po schodech. Na jídelním stole na ni čekal talíř plný skotských palačinek, jejího oblíbeného snídaňového pokrmu. Přelétla ho však bez povšimnutí a zastavila se před mámou, která ještě obracela poslední kusy.

„Co se...“ chtěla začít dialog. Maminka ji však zarazila dřív, než stihla dokončit větu. „Nejdřív si běž vyčistit zuby.“

„No jo,“ povzdychla si otráveně Mariana a rovnou odkráčela do koupelny.

„A potom se nasnídej!“ křikla za ní ještě paní Svatoušková.

Mariana vykonala ranní hygienu neobvykle rychle a pak se usadila ke stolu s přichystanou snídaní. Naložila si na svůj talířek menší pyramidu palačinek a polila ji javorovým sirupem. Vzala do ruky příbor a zabořila vidličku do nadýchaného komínku.

Po prvním soustu opět spustila: „Co se včera tetě stalo?“

Maminka si sedla naproti Marianě a naložila si pořádnou porci. Navzdory své štíhlé postavě nikdy žádnou dietu nedržel.

„U Černých to zase není všechno úplně v pořádku. Ale ono se to zlepší.“

„Vážně, mami?“ pronesla nerudně Mariana. „Ani jsem ji neslyšela odcházet.“

„Musela jsem zavolat i tetu Irenu. Odcházely velmi pozdě.“

„Ale proč se strýc Karel s tetou Silvií pořád hádají?“ dorážela na matku nevrle dceruška.

„Tomu bys ještě nerozuměla,“ prohlásila maminka svoji oblíbenou větu, Mariana se tím však nenechala odbýt. „Jak to můžeš vědět? Třeba rozuměla.“

„Zlato, oni jsou dospělí a určitě si svoje problémy brzy vyřeší sami,“ zakončila paní Svatoušková diskuzi a v jejích očích bylo znát, že tomu nevěří o nic víc než Mariana.

Většinou si tyhle dvě říkají všechno, ale když jde o Černé, paní Svatouškové cosi brání mluvit otevřeně. Mariana působila podrážděně, přestože její máma nic neudělala. V tichosti dojedla jídlo a rozhodla se strávit deštivý den čtením knížky. Večer se ještě měla sejít s Jakubem, svým přítelem. Pozval ji na večeři do jedné místní restaurace.

Po poledni Marianu úplně opustil nával úzkosti, způsobený problémy její oblíbené tetičky, a kolem čtvrté hodiny se začala chystat na rande. Jakub byl vysoký, černovlasý chlapec, jehož maminka pocházela z Indie. Seznámili se na baletním vystoupení Jakubovy mladší sestry, na kterém zároveň vystupovala Marianina sestřenice Beáta. Snědý mladík očaroval nesmělou dívku okamžitě. Během představení sledovala víc jeho než svoji sestřenku. Nikdy by se s ním ale neodvážila promluvit, nebýt toho, že se jí přichytily šaty za jeho svetr, když kolem sebe procházeli. Jakub se při vyprošťování svrchního oděvu snažil konverzovat, zatímco Mariana se jen ostýchavě usmívala. Nakonec ji pozval na kafe, což nemohla odmítnout, ani kdyby chtěla. Nedokázala ze sebe dostat jediné slovo, jen se stále rozzářeně culila. „Mlčení považuji za souhlas,“ řekl a dodal: „Sejdeme se tedy zítra v šest v kavárně Šlehačkovy sen.“

Na první schůzce mluvil převážně on a Mariana s nadšením poslouchala. Když se trochu uvolnila a měla pocit, že zná Jakuba lépe, občas něco prohodila také. Jejich vztah se vyvíjel rychle, jedno rande vedlo ke druhému a po pár setkáních spolu začali chodit.

Mariana se cítila neskutečně šťastně a po dlouhé době zavolala otci, aby se mu svěřila s velkou novinkou. Hovor trval přes půl hodiny, ale od té doby s ním opět nemluvila. Nic jí však nemohlo zkazit dobrou náladu, kterou díky Jakubovi měla. Tedy aspoň ze začátku ne.

KAPITOLA 2.

SKŘÍTEK V KUCHYNI

„Nezapomeň osolit vodu,“ připomínala paní Svatoušková Marianě do telefonu. „Řekla jsem, abyste mi donesli ty druhé spisy!“ křičela na své asistenty, zatímco si její dcera listovala módním časopisem u kuchyňského stolu.

„Omlouvám se, zlatíčko, ale budu muset končit.“

„To nic...“ řekla Mariana roztahaně.

„Mám moc práce, takže přijdu pozdě. Mám tě ráda.“ Zavěsila dřív, než stačila Mariana dokončit první větu. „... vodu jsem osolila,“ dodala trpce do tůtajícího telefonu.

„Tak už máme zase večer jenom pro sebe.“ Otočila se na akvárium s jedinou zlatou rybičkou. Náhle sebou prudce trhla a vyskočila z barové stoličky. Chvilí se jí zdálo, že se ve skle zaleskl něčí odraz. Otočila hlavou prudce doleva a poté prudce doprava. Znovu se zaměřila na akvárium před sebou, ale tentokrát nic neobvyklého nepostřehla. Asi se mi to jen zdálo, pomyslela si, a tak pokračovala ve vaření.

Voda už chvíli vřela, a to tak, že pěna nadzvedávala pokličku a vylévala se přes okraj hrnce. Mariana se vrhla k plotně, rozžhavenou pokličku pohotově nadzvedla a vmžiku ji odhodila na kuchyňskou linku. Ještě rozhozená z odrazu v akváriu si zapomněla nasadit chňapku, takže se o horký kov popálila.

„Zatracená poklička,“ prskala a máchala poraněnou rukou. Potom zamířila k umyvadlu, pustila studenou vodu a stále sledovala své rudé prsty. Když pak vzhledla před sebe, polekáním zvedla páčku kohoutku tak, že se voda

rozstříkla po celé kuchyni, a sama uskočila, jak nejdál jí skříně v kuchyni dovolily.

Na kohoutku sedělo modré stvořeníčko. Ruce mělo dlouhé a tenké stejně jako nohy. Mezi prsty se mu napínaly průsvitné blány. Nad bambulatým nosem vykukovala dvě velká kulatá černá očka. Úzká fialová ústa se protahovala do širokého úsměvu a z hlavy mu trčela dvě tenká tykadla.

Mariana se v rychlosti rozhlédla kolem sebe a popadla první věc, která jí přišla pod ruku – plastovou naběračku na těstoviny.

„Co-co tady děláš?“ drkotala vyděšeně. Tvor, který seděl s jednou nohou přehozenou přes druhou, nevypadal strašidelně, spíš byl až podezřele roztomilý. Mariana byla natolik vyvedená z míry, že stála s naběračkou napřaženou do útočné pozice a čekala, co udělá záhadná bytost ládující se naproti ní jakousi růžovou pěnou.

„Kdo jsi?“ křikla na něj, protože to zprvu vypadalo, jako by ji tvoreček vůbec nevnímal. Modrá postavička na ni upřela korálková očka a růžová hmota, kterou ukusovala, se rozplynula.

„Ty mě vidíš?“ proneslo stvoření sametovým hláskem. Poté se postavilo na kohoutek, dlouhými prsty na nohou se uchopilo trubky (jako ptáci větví) a začalo se radovat. Poskakovalo po kuchyni a výskalo.

„Juchú, já to věděl! Můj svěřenec mě vidí. Juchú.“

„Můj svěřenec?“ zeptala se Mariana, a i když jí skřítek vůbec nenaháněl strach, stále byla vyděšená z toho, že se něco takového objevilo u nich v kuchyni.

„Nepřibližuj se ke mně!“ vyjela na něj s napřaženou naběračkou, když se skákáním dostal až na dosah ruky. Stvořeníčko bleskově couvlo, naposledy zajuchalo a pak si s hlásitým pousmáním přitáhlo dlaně k hrudníku. Prsty začalo

pohybovat naproti sobě, jako by se je snažilo propojit, ale pokaždé mu mezi sebou propadly.

„Kdo jsi?“ zopakovala Mariana zoufale, a když zpozorovala, jak bytůstka rozpačitě mrká dlouhými řasami, posadila se na barovou židličku a odložila naběračku na kuchyňskou linku.

„Jmenuji se Anairam. Jsem láskohledač,“ prohlásilo stvoření hrdě.

„Cože jsi?“ Marianě začalo cukat v koutku a nervózně poťukávala prstem na desku kuchyně.

„Láskohledač. Abych to vysvětlil vaší řečí – jsem něco jako skřítek lásky.“

„Naší řečí?“ Mariana tušila, že ji čeká dlouhá noc, a tak si z jedné skříňky vytáhla hrnek.

„Jistěže, každý láskohledač umí řeč svého svěřence,“ odvětil Anairam pyšně.

„Každý? Takže... takže je vás víc?“ Mariana postavila vodu na sporák a natáhla se pro pytlík sypaného čaje.

„Ovšem, je nás spousta. Každý člověk má svého láskohledače.“ Skřítek se posadil na kuchyňskou linku tak blízko, že by mohl svou dlouhou tenkou ručkou dosáhnout na Marianu.

„A co to ten láskohledač vůbec je?“ zeptala se a ohromeně zírala na postavičku před sebou. Stále nedokázala uvěřit tomu, že mluví s podivným kouzelným skřítkem.

„No přece ten, kdo ti pomůže najít tvou pravou lásku.“ Skřítek zamrkal a doširoka se usmál, přičemž naklonil hlavu k Marianě, jako by jí chtěl povědět nějaké tajemství.

„Tak to můžeš zase jít, svou pravou lásku jsem už našla,“ prohlásila dívka. Skřítek se rozchechtal, až se válel po kuchyni a za břicho se popadal.

„Ne, ne, ne,“ ukazoval skřítek prsty a znovu se posadil, „ještě jsi ji nenašla.“

-

„Ale ano, je jí Jakub, můj přítel,“ odporovala Mariana.

„Na toho můžeš klidně zapomenout,“ poznamenal skřítek úsečně. Mariana založila ruce na prsa a nepatrně odvrátila od skřítkova hlavy. Ten na ni však stále zíral očkami plnými tajemství.

Po minutové odmlce si skřítek pohrával s prstíky (měl jich pět na každé ruce) a Mariana otevřela ústa, ale nevydral se z nich žádný zvuk. Zavřela je, a když se znovu snažila promluvit („Takže...“), přehlušilo ji pískání varné konvice.

Když si zalila čaj a ze zdvořilosti nabídla i bytůstce naproti sobě („Ne, děkuji, čaj nepiji. Blé.“), pokračovali ve vzrušujícím rozhovoru.

„Jak jsi to vlastně říkal, že se jmenuješ?“

„Anairam.“ Marianě znělo jméno povědomě. Skřítek pokračoval: „Je to jméno našeho svěřence pozpátku.“

„No jistě,“ vykřikla Mariana nadšeně. Hned se zase utišila a dodala: „Anairam – to se velmi špatně vyslovuje, nemůžu ti říkat jinak? Co třeba... třeba... skřítek?“

„Můžeš mi říkat, jak chceš, ale skřítek prosím ne,“ rozhořčilo se stvoření, jako by snad řekla něco urážlivého. „Nícméně, vy lidé si taky dáváte přezdívky a různě zkracujete svá jména.“

„Dobrá, vymyslím něco lepšího.“

Skřítek zatleskal rukama a z ničeho nic už zase pojídal růžovou hmotu, která se předtím rozplynula jako dým.

„Co to jíš?“ zajímala se Mariana. „Můžu ochutnat?“

„Totiž...“ zarazil se skřítek, „... nevím, jestli to půjde.“

„Jestli to půjde? Proč by to nemělo jít?“ podivovala se.

„Protože stejně jako nám trvá dlouhou dobu, než se naučíme dotýkat lidských předmětů, trvá i lidem naučit se dotýkat těch našich,“ vysvětlil.

„A-ha. Nech mě to zkusit,“ poprosila rozjívená Mariana. Vždycky byla spíše tichá myška, velmi plachá a nespole-